

**Examen de capacitate al judecătorilor stagieri și procurorilor stagieri
3 iulie – 5 noiembrie 2015**

**PROCES VERBAL
privind soluționarea contestațiilor la barem la disciplinele
DREPT CIVIL ȘI DREPT PROCESUAL CIVIL
Judecători
6 octombrie 2015**

Întocmit de Comisia de corectare, cu privire la contestațiile formulate de candidați în baza art. 29 alin. 1 din Regulamentul privind examenul de capacitate al judecătorilor stagieri și al procurorilor stagieri, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.581/2006, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplinele drept civil și drept procesual civil.

Au fost formulate un număr de 7 contestații, de către candidații menționați în anexa la prezentul proces-verbal, respectiv 4 contestații la disciplina drept civil și 3 contestații la disciplina drept procesual civil.

În urma examinării contestațiilor, acestea au fost respinse toate ca nefondate, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Drept civil

S-a arătat de către unul dintre contestatori că ar fi necesar să se aprecieze de către comisia de corectare asupra posibilității de acordare a punctajului și dacă au fost indicate aspecte corecte legate de situația de fapt în motivarea soluției. **Comisia constată că în realitate nu se contestă baremul, cele invocate de contestator putând reprezenta în cel mai bun caz indicații pentru ghidul de corectare.**

Un candidat a pretins că, prin raportare la dispozițiile art. 435 alin.2 Cod Procedură Civilă, trebuie acordat punctajul aferent punctului IV și dacă a argumentat că hotărârea poate fi opusă părâtului. Se arată că părâtul poate face dovada contrară prin orice mijloc de probă, însă aceasta nu presupune că hotărârea nu-i mai poate fi opusă. **Comisia consideră că soluția indicată în barem este corectă, întrucât hotărârea judecatorească este obligatorie și produce efecte numai între părți și succesorii acestora, conform art. 435 alin.1 Cod de procedură civilă. Prevederile indicate de candidat nu sunt aplicabile în speță deoarece părâtul B a făcut dovada contrară, constând în**

contractul de vânzare-cumpărare încheiat cu C. Titlul invocat în sprijinul unei acțiuni în revendicare, de regulă, nu face dovada absolută a dreptului de proprietate, ci creează numai o prezumție simplă de existență a acestui drept în patrimoniul celui care îl invocă.

O altă contestație vizează acordarea în întregime a punctajului la subiectul 7 și în situația în care A se întemeiază pe clauza de inalienabilitate, respectiv pe încălcarea obligației de a nu înstrăina bunul. Se arată de contestator că din redactarea cerinței rezultă că a fost luată ca ipoteză de lucru existența hotărârii care să țină loc de contract de vânzare, ori C și-a executat obligația, pe cale silită, prin pronunțarea hotărârii care să țină loc de act autentic. Mai pretinde contestatorul că promitentul avea doar obligația de a perfecta contractul, nu și de a transmite efectiv proprietatea. Transmiterea proprietății reprezintă o obligație caracteristică a contractului propriu zis de vânzare, iar nu a promisiunii. Concluzionează contestatorul că rezoluțiunea promisiunii nu se mai putea pretinde decât pentru neexecutarea obligației de a nu înstrăina bunul. **Comisia consideră că argumentele contestatorului nu pot fi primite, soluția din barem fiind cea corectă. Cerința întrebării viza condițiile în care A ar fi putut obține, într-un alt proces, rezoluțiunea promisiunii. Aceste condiții sunt prevăzute la art. 1549 alin. 1 Cod Civil și au în vedere ipoteza de lucru constând în neexecutarea de către C a obligației asumate prin promisiunea de vânzare-cumpărare. Astfel, în ceea ce privește efectele perfectării contractului de vânzare și cele ale încheierii promisiunii de vânzare-cumpărare, aceasta din urmă naște obligația părților de a perfecta contractul de vânzare, iar potrivit art. 1672 pct. 1 și a art. 1673 din Noul Cod Civil, principalul efect al contractului de vânzare este transmiterea proprietății bunului vândut.**

Un contestator a solicitat ca la subiectul 4 să fie punctată și o altă soluție, la care se poate ajunge fără compararea de titluri, făcându-se trimitere la art. 249 Cod Procedură Civilă, respectiv art. 885 alin.1 și art. 888 Cod Civil. Se arată că B avea titlu și, în mod evident, nu mai trebuia comparat cu nimic, mai ales că reclamantul nu și-a dovedit dreptul de proprietate. **Comisia apreciază ca nefondate susținerile contestatorului, deoarece situația din speța se caracterizează prin aceea că ambele părți au titluri scrise privind dreptul de proprietate asupra bunului revendicat, caz în care era necesară compararea titlurilor provenite de la același autor. Referirile făcute la art. 885 și 888 Cod Civil nu au relevanță, întrucât aceste reguli vor deveni incidente numai după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ teritorială și deschiderea, la cerere sau din oficiu, a cărților funciare pentru imobilele respective, în conformitate cu dispozițiile Legii cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996 republicată, cu modificările și completările ulterioare, în considerarea art. 56 din Legea nr. 71/2011.**

Drept procesual civil

Unii contestatori au susținut că, la subiectul III pct. 3, ar trebui să fie punctată și soluția de admitere a cererii de intervenție, făcându-se trimitere la dispozițiile art. 23 pct. 1 lit. i) din Regulamentul privind examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiaari. Se arată că, în notarea lucrărilor, trebuie să se pună accent pe motivarea soluției alese de candidat. În speță, C justifică un interes, întrucât dreptul pretins este în strânsă legătură cu dreptul dedus judecății. Mai pretind candidații că admisibilitatea unei astfel de cereri de intervenție principală reprezintă o chestiune echivocă în practica judiciară, iar în literatura de specialitate nu a fost formulată vreo opinie în această chestiune.

Este lipsită de suport susținerea contestatorilor potrivit căreia cererea formulată de C, prin care solicită obligarea lui B la restituirea bunurilor mobile, ar fi în strânsă legătură cu dreptul dedus judecății. Aceasta deoarece între cele două drepturi subiective trebuie să existe o legătură strânsă, suficientă pentru a justifica rezolvarea împreună a celor două cereri. Or, între pretenția terțului și pretenția dedusă judecății de către reclamantul A nu există conexiunea strânsă, impusă de lege, pentru a considera intervenția principală admisibilă.

Comisia apreciază că nu se poate vorbi de o practică judiciară echivocă, în condițiile în care candidații nu au citat niciun fel de hotărâri judecătorești sau articole din doctrină care să releve existența unei practici neunitare. Referirea la absența unei opinii a doctrinei, „într-un astfel de caz” nu poate fi reținută, literatura de specialitate neputând aborda punctual toate cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată.

În consecință, singura variantă corectă de răspuns este cea indicată în barem. Invocarea art. 23 din Regulamentul de examen nu este pertinentă, deoarece aprecierea lucrărilor se poate face, în conformitate cu Regulamentul de examen, numai prin raportare la motivarea unei soluții evidente și corecte, în concordanță cu ipoteza de lucru a speței.

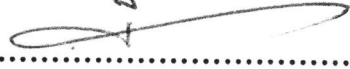
Un alt candidat a învederat că, la subiectul IV, ar fi necesar să se acorde punctajul integral și pentru situația în care, în minută a fost indicată doar calea de atac și termenul de declarare, fără a se preciza unde trebuie să se depună apelul. Se susține că indicarea instanței unde ar trebui depus apelul este o cerință pentru redactarea dispozitivului hotărârii judecătorești, iar nu pentru redactarea minutei.

Comisia subliniază că, în conformitate cu dispozițiile art. 402 Cod procedură civilă, pronunțarea hotărârii se face în ședință publică. Această cerință vine să răspundă unor standarde de protecție edictate în art. 6 par. 1 din CEDO, ca o componentă esențială a dreptului părților la un proces echitabil și la efectivitatea căii de atac. În aceste condiții, indicarea căii de atac, a termenului și a locului de depunere a acesteia constituie un răspuns la exigențele art. 6

CEDO, cu atât mai mult cu cât se prezumă că părțile sunt prezente efectiv cu prilejul pronunțării în ședință publică. Respectarea acestei cerințe se impune cu atât mai mult cu cât există situații în care termenul pentru declararea căii de atac (a apelului) curge de la pronunțarea hotărârii, pentru părți fiind necesar să cunoască la acel moment locul în care trebuie depusă calea de atac, fiind nerelevantă redactarea și comunicarea ulterioară a dispozitivului. În plus, literatura de specialitate a consacrat ideea că dispozitivul hotărârii constă în reproducerea minutei.

În unanimitate, în raport de motivele mai sus expuse, **Comisia a hotărât respingerea ca nefondate a tuturor contestațiilor.**

Comisia de corectare

_____	
_____	
_____	

Lista candidaților judecători care au formulat contestații la barem la materiile drept civil și drept procesual civil

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instanța	Disciplina	
1	Badea Dana - Andreea	Judecătoria Drobeta Turnu Severin	drept civil	
2	Bandol Ionuț Daniel	Judecătoria Baia Mare		drept procesual civil
3	Belcin Daniela	Judecătoria Fetești		drept procesual civil
4	Dimofte Ionela Tatiana	Judecătoria Brașov	drept civil	
5	Dinu Alexandru	Judecătoria Petroșani	drept civil	drept procesual civil
6	Duca Ancuța	Judecătoria Sighișoara	drept civil	

